

A német nagyvezérkar jelentése.

Berlin, december 8. A nagy főhadiszállás jelenti: A flandriai arcvonalon a legutóbbi esőzések által megromlott talajviszonyok a csapatmozdulatok elé nagy nehézségeket gördítenek. Arrástól északra tegnap néhány ponton némi előrehaladást tettünk. A Lillei hadikórház tegnap leégett, valószínűleg gyújtogatás következtében. A franciáknak állítása, hogy az Argonnei erdőségben előbbre jutottak, nem felel meg a tényeknek. E területen francia támadás már hosszabb idő óta egyáltalában nem történt, mi ellenben állandóan lassan tért nyerünk. Malorcourt-nál, Varrennestől keletre, tegnap elfoglaltunk egy francia támaszpontot. Több tiszt és mintegy százötven főnyi legénység hadifogságunkba jutott. A franciáknak Nancytól északra levő hadállásaink ellen intézett támadását tegnap visszavertük.

A keleti hadszíntérről, a keletporoszországi határról jelentősebb hír nem érkezett. Északlengyelországban a német csapatok Lodztól keletre és délkeletre a gyorsan visszavonuló ellenségnek közvetett nyomában vannak. Az oroszok már tegnap jelentett rendkívül nagy veszteségeiken felül eddig mintegy ötezer foglyot és tizenhat ágyút vesztek, az ágyukhoz tartozó löszerkocsikkal együtt. Déllengyelországban említésre méltó esemény nem történt.

A legfőbb hadvezetőség.

(Közli a magyar miniszterelnöki sajtóosztály.)

VIGAN FOLYIK PRZEMYSŁ OSTROMA.

Egy nyiregyházi fiatalember, R. Gyula, aki Przemysłben tartalékos hadnagyként szolgál, repülőpostán a következő nagyon érdekes levelet küldte szüleinek:

Különböző dolgok bevásárlása végett ma bent voltam Przemysł városában, ahol egy véletlen folytán megismerkedtem egy pilóta hadnagygyal. Nagy volt az örömem, amikor kérésre megengedte, hogy általa levelet küldhessek haza. Mióta be vagyunk kerítve, nem történt semmi újság. Teljes szélesed. Legalább mielőttünk nincs semmi mozgás. Kapunk néhány gránátot vagy srappell, éjjel békében hagynak bennünket. Hála Istennek, egy sem tesz bennünk kárt. Ma itt igen jó híreket hallunk. Drót nélkül jöttek a hírek és ezek szerint ott nálatok nincs baj. Minnyájatokat ölel a viszomlatásig: Gyula.

A levél november 27-én kelt és hivatalos cenzurán is keresztül ment, mert rajta van a pecsét: *K. u. K. Fliegerkompagnie.*

Adakozzunk az ingyentejre!

Szülők vigyázzatok gyermekeitekre!!!

Ujvidéktől — Zimonyig.

Zimony, december 6.

Közben-közben a lehetőséggel kell a hidegtől összegémberedő ujjaimat megmelegítenem, mert fűtésről itt ma még szó sem lehet, jó szerencse, hogy ebben a lucskos időben egyáltalán tető alá tudtunk jutni. Igazi fűkával lehetett csak a *Glavna-alicán* levő Grand hotelben, mely csak tegnap nyílt meg, szobára szert tenni.

Kezdem azonban előbből. Mondjuk *Ujvidéknél*. A földrajzi közelségnél és bizonyára a lakosok tekintélyes részének nemzeti-ségi (szerb) voltánál fogva, az ujvidékiek — persze a magyarokról és németekről van szó — különösképen átértékelték Belgrád elesését nagy fontosságát. Alig van ház, amelyen ne lengene ott a trikolór ünnepies kifejezőjeként annak az örömteljes hangulatnak, amelyet Belgrád elfoglalása folytán éreznek a mieink. S a trikolór ott leng a magyarok, németek és szerbek házain egyformán. A legnagyobb zászló talán a *szerb püspöki palotát* díszíti, a katolikus gyönyörű gótikus templomon a magyar zászló mellett ott díszel a német és az osztrák is. Az utcán járó-kelők arca még ma is, Belgrád elfoglalásának az ötödik napján, csak úgy ragyog a boldogságtól. A biztonság érzete ül az arcokon. Már rég nem volt olyan jó vasárnapjuk az ujvidékieknek.

Délután *Zimony* felé indultunk. Sokan, nagyon sokan, mert a közelebbi és távolabbi vidék minden irányából találkoztak itt a vasuti gőcponton a Zimonyba visszavándorlók. Harmadosztályú utas valaki, vagy első, nem jön számításba s mert személypódogászforgalom még nincs, ládákkal, jó nagyokkal, kosarakkal és a batyuk mindenféle fajtájával szállnak fel a vonatra, melyet zsefolásig, sőt még azon is túl megtöltöttek. A vasuti kocsik folyosói is meg vannak rakva utasokkal és batyukkal. Egyik-másik a batyujára ül vagy dül, ahogy éppen adódik. Sok heti távollét után régi ismerősök látják egymást viszont a vonaton. Kérdésekkel ostromolják egymást, mindenki tud vagy vár valami újságot.

— X-né tudja-e már, hogy elesett a fia? — kérdi egy viruló arcú leányka a fülkéből egy folyosón álló fiutól.

Éles sikoly hallatszik be fülkénkbe a folyosóról. Aztán megtudjuk, hogy éppen a kérdezett X-né is ott volt a folyosón szorongók közt.

Most már tudja.

Aztán elujságolják egymásnak *Kovacsovic* Marának, a zimonyi szerb tanítónőnek az esetét, aki fanatikus szónoklattal fogadta annak idején a Zimonyba benyomult szerb katonákat s aztán sorba homlokon eső-kolta a szerb hősokeket. Persze nem valamenynyit, csak addig, ameddig győzte. De sokáig győzte, úgy mondják.

Mikor aztán rövid dicsőség után kiszorultak a szerbek Zimonyból, utánuk ment

Mara kisasszony is. Azért-e, hogy nagyon szerette a szerb katonákat, vagy azért, hogy félt elragadtatása következményeitől, azt nem tudták biztosan.

Közben haladt a vonat, de nem úgy, mintha valami nagyon sietős volna az útja. Igazi tábori képet mutatott az a sok száz fuváros szekér, mely ott táborozott a vasuti vonal mentén, künn a szabad ég alatt. A szekerek egyébként üresen állottak, bizonyára tartalékként.

Vonatunk már a hegyek alatt mászott, itt-ott a dombtetőn egy-egy katonai őrszem állott, jobban mondva egy helyben ugrált, úgy melengtetve a zuhogó esőtől fölzott földtől fázós lábait. A kutató szem földalatti vagy domboldalba vájt földkunyhókat és lövészárkok egész láncolatát vehette észre. Lövészárkokat, amelyekre hál' istennek, nem volt és nem is lesz szükség.

Körülbelül két órai késéssel értünk be a zimonyi állomásra. A visszavándorlókon már jóval előbb látszott az izgalom, melyet a visszatérés öröme váltott ki belőlük. Mikor pedig a vonat megállott és szuronyos népfelkelőink között vagy kétszáz szerb fogoly kínálkozott első látványul, egyesekből hangos szóval tört ki az öröm, ujjongtak és tapsoltak. Biztatóan jó jelnek vették a szerb foglyok látását.

A pályaudvarról kiérve, valami kéjes öröm fogott el, mikor megpillantottam a Duna tulsó partján a volt szerb főváros fölött terjengő fényt. A fényt, mely most a mi bakáink számára világítja meg *Nándorfehérvár* utcáit és tereit.

Striegl F. József.

Offenzivánk Belgrádtól délre.

Budapest, december 8. (Hivatalos.) A déli hadszíntérről érkezett délután egy óra tizenötök. Az új csoportosítás programszerűen megy végbe. Az ellenségnek egyes kísérleteit, melyek ezt zavarni akarta, visszautasítottuk. Eközben az ellenség érzékeny veszteségeket szenvedett. Belgrádtól délre offenzivánk kedvezően előrehaladt, itt tizennégy tisztet és négyszáz főnyi legénységet fogtunk el. (Közli a miniszterelnökség sajtóosztálya.)

OROSZ MUNICIÓS HAJÓK A DUNÁN.

Szófia, december 8. Hivatalosan jelentik, hogy *Viddinben* a beállott erős tagy miatt három. Szerbiának szánt orosz municios hajó ottrekedt s most nem tudják utjukat folytatni a Dunán. A municios hajók személyzete nem mer partra szállni.

Adakozzunk a Vörös Kereszt Egyesületnek!

Segítsük a hadbavonultak családjait és az elesettek hozzátartozóit!

Jönnek

az

oroszl gyermek- és leánykereskedők

Lángok őrizkedjétek a lélekkufároktól!!!